

Mantika Informal

→ ↑ ↘ ↗ ↓ ↙ ↘ ↖ → ↑ ↘ ↗ ↓ ↙ ↘ ↖ → ↑ ↘ ↗ ↓ ↙ ↘ ↖ → ↑ ↘ ↗ ↓ ↙ ↘ ↖

A reader-friendly typeface in regular and bold weights with the informal fluidity of a script with very open and airy forms & Greek and Cyrillic language support and a variety of useful symbols ② ↑↑

→ Marquis di Gorgonzola

Все говорят: Кремль, Кремль. Ото всех я слышал про него, а сам ни разу не видел.

11 pt: He quickly realizes that the only way he will survive is if he makes sure the tiger is more afraid of him than he is of it.

«МОЦАРТ И САЛЬЕРИ»

Efraim Långstrump

Πίπη Φακιδομύτη Tintin au Congo

Nº 7 Τοπίο στην ομίχλη

Leseratten: 12.345.678,90

□ → Первое издание «Москва-Петушки», благо было в одном экземпляре, быстро разошлось.||

{Ferdinand beschnupperte
lieber Blumen.}

πάρεξ να σε ιδώ, καλέ μου

High ⑤ BREZEL & WEIßBIER & wayfarer

Mantika Μαντιuka Μαντικα

type matters

The quick brown fox jumps over the lazy dog

Экс-граф? Плюш изъят. Бъём чуждый цен хвоу!

Τάχιστη αλώπηξ βαφής ψημένη γη, δρασκελίζει υπέρ νωθρού κυνός

8' / 10'

He who aspires to love rightly, ought from his earliest youth to seek an intercourse with beautiful forms, and first to make a single form the object of his love, and therein to generate intellectual excellences. He ought, then, to consider that beauty in whatever form it resides is the brother of that beauty which subsists in another form; and if he ought to pursue that which is beautiful in form, it would be absurd to imagine that beauty is not one and the same thing in all forms, and would therefore remit much of his ardent preference towards one, through his perception of the multitude of claims upon his love. In addition, he would consider the beauty which is in souls more excellent than that which is in form. So that one endowed with an admirable soul, even though the flower of the form were withered, would suffice him as the object of his love and care, and the companion with whom he might seek and produce such conclusions as tend to the improvement of youth; so that it might be led to observe the beauty and the conformity which there is in the observation of its duties and the laws, and to esteem little the mere beauty of the outward form. He would then conduct his pupil to science, so that he might look upon the loveliness of wisdom; and that contemplating thus the universal beauty, no longer would he unworthily and meanly enslave himself to the attractions of one form in love, nor one subject of discipline or science, but would turn towards the wide ocean of intellectual beauty, and from the sight of the lovely and majestic forms which it contains, would abundantly bring forth his conception in philosophy; until, strengthened and confirmed, he should at length steadily contemplate one science, which is the science of this universal beauty.

Все говорят: нет правды на земле. Но правды нет—и выше. Для меня так это ясно, как простая гамма. Родился я с любовью к искусству; ребенком будучи, когда высоко звучал орган в старинной церкви нашей, я слушал и заслушивался—слезы невольные и скадкие текли. Отверг я рано праздные забавы; наукн, чуждые музыке, были постылы мне; упрямо и надменно от них оттрекся я и предался одной музыке. Труден первый шаг и скучен первый путь. Преодолея я ранние невзгоды. Ремесло поставил я подножием искусству; я сделался ремесленник: перстам придал послушную, сухую беглость и верность уху. Звуки умертвив, музыку я разъял, как труп. Поверил я алгеброй гармонию. Тогда уже дерзнул, в науке искушенный, предаться неге творческой мечты. Я стал творить; но в тишине, но в тайне, не смея помышлять еще о славе. Нередко, просидев в безмолвной келье два, три дня, забыв и сон и пищу, вкусив восторг и слезы вдохновенья, я жег мой труд и холодно смотрел, как мысль моя и звуки, мной рожденны, пылая, с легким дымом исчезали. [Моцарт и Сальери—Пушкин]

Η Βούλα κι ο Αλέξανδρος είναι δυο παιδιά, αδέρφια, που ο πατέρας τους δουλεύει μετανάστης στη Γερμανία. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η απάντηση που τους δίνει η μητέρα τους όταν εκείνα τον αναζητούν. Μια μέρα, επιβιβάζονται σ' ένα τρένο που νομίζουν ότι θα τους μεταφέρει στη Γερμανία. Το ταξίδι τους δε φαίνεται να πραγματοποιείται. Ο προορισμός απομακρύνεται όσο τα δυο παιδιά εμπλέκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση με την πραγματικότητα, που τους «καθυστερεί» σε διάφορους ενδιαμέσους σταθμούς κατά μήκος της χώρας. Μετά από μια σκληρή περιπλάνηση στη ζωή και την ενηλικίωση, θα φτάσουν σ' εκείνο το σύνορο, πέρα απ' το οποίο πιστεύουν ότι θα βρουν τελικά έναν πατέρα, που αντιπροσωπεύει γι' αυτά μια ελπίδα. Αν, μετά την έρημη και παρακμασμένη χώρα που διέτρεξαν, υπάρχει η «Γερμανία» πέρα απ' αυτό το σύνορο, τότε υπάρχει ελπίδα τα παιδιά να βρουν μόνα τους το δρόμο για να βγουν απ' τον δικό μας χαοτικό κόσμο. Το Τοπίο στην ομίχλη είναι κλεισμένο στον εαυτό του, και δεν είναι ανάγκη να γνωρίζουμε τις προγενέστερες ταινίες του Αγγελόπουλου για να την καταλάβουμε (αν και βοηθάει). [Τοπίο στην ομίχλη· Οδώρος Αγγελόπουλος]

10' / 12'

He who aspires to love rightly, ought from his earliest youth to seek an intercourse with beautiful forms, and first to make a single form the object of his love, and therein to generate intellectual excellences. He ought, then, to consider that beauty in whatever form it resides is the brother of that beauty which subsists in another form; and if he ought to pursue that which is beautiful in form, it would be absurd to imagine that beauty is not one and the same thing in all forms, and would therefore remit much of his ardent preference towards one, through his perception of the multitude of claims upon his love. In addition, he would consider the beauty which is in souls more excellent than that which is in form. So that one endowed with an admirable soul, even though the flower of the form were withered, would suffice him as the object of his love and care, and the companion with whom he might seek and produce such conclusions as tend to the improvement of youth; so that it might be led to observe the beauty and the conformity which there is in the observation of its duties and the laws, and to esteem little the mere beauty of the outward form. He would then conduct his pupil to science, so that he might look upon the loveliness of wisdom; and that contemplat-

Все говорят: нет правды на земле. Но правды нет—и выше. Для меня так это ясно, как простая гамма. Родился я с любовью к искусству; ребенком будучи, когда высоко звучал орган в старинной церкви нашей, я слушал и заслушивался—слезы невольные и скадкие текли. Отверг я рано праздные забавы; наукн, чуждые музыке, были постылы мне; упрямо и надменно от них оттрекся я и предался одной музыке. Труден первый шаг и скучен первый путь. Преодолея я ранние невзгоды. Ремесло поставил я подножием искусству; я сделался ремесленник: перстам придал послушную, сухую беглость и верность уху. Звуки умертвив, музыку я разъял, как труп. Поверил я алгеброй гармонию. Тогда уже дерзнул, в науке искушенный, предаться неге творческой мечты. Я стал творить; но в тишине, но в тайне, не смея

Η Βούλα κι ο Αλέξανδρος είναι δυο παιδιά, αδέρφια, που ο πατέρας τους δουλεύει μετανάστης στη Γερμανία. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η απάντηση που τους δίνει η μητέρα τους όταν εκείνα τον αναζητούν. Μια μέρα, επιβιβάζονται σ' ένα τρένο που νομίζουν ότι θα τους μεταφέρει στη Γερμανία. Το ταξίδι τους δε φαίνεται να πραγματοποιείται. Ο προορισμός απομακρύνεται όσο τα δυο παιδιά εμπλέκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση με την πραγματικότητα, που τους «καθυστερεί» σε διάφορους ενδιαμέσους σταθμούς κατά μήκος της χώρας. Μετά από μια σκληρή περιπλάνηση στη ζωή και την ενηλικίωση, θα φτάσουν σ' εκείνο το σύνορο, πέρα απ' το οποίο πιστεύουν ότι θα βρουν τελικά έναν πατέρα, που αντιπροσωπεύει γι' αυτά μια ελπίδα. Αν, μετά την έρημη και παρακμασμένη χώρα που διέτρεξαν, υπάρχει η «Γερμανία» πέρα απ' αυτό το σύνορο, τότε υπάρχει ελπίδα τα παιδιά

12' / 14'

He who aspires to love rightly, ought from his earliest youth to seek an intercourse with beautiful forms, and first to make a single form the object of his love, and therein to generate intellectual excellences. He ought, then, to consider that beauty in whatever form it resides is the brother of that beauty which subsists in another form; and if he ought to pursue that which is beautiful in form, it would be absurd to imagine that beauty is not one and the same thing in all forms, and would therefore remit much of his ardent preference towards one, through his perception of the multitude of claims upon his love. In addition, he would consider the beauty which is in souls more excellent than that which is in form. So that one endowed with an admirable soul, even though the flower of the form were withered, would suffice him as the object of his love and care, and the companion with whom he might seek and produce such conclusions as tend to the improvement of youth; so that it might be led to observe the beauty and the conformity

Все говорят: нет правды на земле. Но правды нет—и выше. Для меня так это ясно, как простая гамма. Родился я с любовью к искусству; ребенком будучи, когда высоко звучал орган в старинной церкви нашей, я слушал и заслушивался—слезы невольные и скадкие текли. Отверг я рано праздные забавы; наукн, чуждые музыке, были постылы мне; упрямо и надменно от них оттрекся я и предался одной музыке. Труден первый шаг и скучен первый путь. Преодолея я ранние невзгоды. Ремесло поставил я подножием искусству; я сделался ремесленник: перстам придал послушную, сухую беглость и верность уху. Звуки умертвив, музыку я разъял, как труп. Поверил я алгеб-

Η Βούλα κι ο Αλέξανδρος είναι δυο παιδιά, αδέρφια, που ο πατέρας τους δουλεύει μετανάστης στη Γερμανία. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η απάντηση που τους δίνει η μητέρα τους όταν εκείνα τον αναζητούν. Μια μέρα, επιβιβάζονται σ' ένα τρένο που νομίζουν ότι θα τους μεταφέρει στη Γερμανία. Το ταξίδι τους δε φαίνεται να πραγματοποιείται. Ο προορισμός απομακρύνεται όσο τα δυο παιδιά εμπλέκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση με την πραγματικότητα, που τους «καθυστερεί» σε διάφορους ενδιαμέσους σταθμούς κατά μήκος της χώρας. Μετά από μια σκληρή περιπλάνηση στη ζωή και την ενηλικίωση, θα φτάσουν σ' εκείνο το σύνορο, πέρα απ' το οποίο πιστεύουν ότι θα βρουν τελικά έναν πατέρα, που

type matters

The quick brown fox jumps over the lazy dog

Экс-граф? Плюш изъят. Бъём чуждыѹ цен хвоу!

Τάχιστη αλώπηξ βαφής ψημένη γη, δρασκελίζει υπέρ νωθρού κυνός

8' / 10'

He who aspires to love rightly, ought from his earliest youth to seek an intercourse with beautiful forms, and first to make a single form the object of his love, and therein to generate intellectual excellences. He ought, then, to consider that beauty in whatever form it resides is the brother of that beauty which subsists in another form; and if he ought to pursue that which is beautiful in form, it would be absurd to imagine that beauty is not one and the same thing in all forms, and would therefore remit much of his ardent preference towards one, through his perception of the multitude of claims upon his love. In addition, he would consider the beauty which is in souls more excellent than that which is in form. So that one endowed with an admirable soul, even though the flower of the form were withered, would suffice him as the object of his love and care, and the companion with whom he might seek and produce such conclusions as tend to the improvement of youth; so that it might be led to observe the beauty and the conformity which there is in the observation of its duties and the laws, and to esteem little the mere beauty of the outward form. He would then conduct his pupil to science, so that he might look upon the loveliness of wisdom; and that contemplating thus the universal beauty, no longer would he unworthily and meanly enslave himself to the attractions of one form in love, nor one subject of discipline or science, but would turn towards the wide ocean of intellectual beauty, and from the sight of the lovely and majestic forms which it contains, would abundantly bring forth his conception in philosophy; until, strengthened and confirmed, he should at length steadily contemplate one science, which is the science of this universal beauty.

Все говорят: нет правды на земле. Но правды нет—и выше. Для меня так это ясно, как простая гамма. Родился я с любовью к искусству; ребенком будучи, когда высоко звучал орган в старинной церкви нашей, я слушал и заслушивался—слезы невольные и скадкие текли. Отверг я рано праздные забавы; наукн, чуждые музыке, были постылы мне; упрямо и надменно от них отрекся я и предался одной музыке. Труден первый шаг и скучен первый путь. Преодолея я ранние невзгоды. Ремесло поставил я подножием искусству; я сделался ремесленник: перстам придал послушную, сухую беглость и верность уху. Звуки умертвив, музыку я разъял, как труп. Поверил я алгеброй гармонию. Тогда уже дерзнул, в науке искушенный, предаться неге творческой мечты. Я стал творить; но в тишине, но в тайне, не смея помышлять еще о славе. Нередко, просидев в безмолвной келье два, три дня, забыв и сон и пищу, вкусив восторг и слезы вдохновенья, я жег мой труд и холодно смотрел, как мысль моя и звуки, мной рожденны, пылая, с легким дымом исчезали. [Моцарт и Сальери—Пушкин]

Η Βούλα κι ο Αλέξανδρος είναι δυο παιδιά, αδέρφια, που ο πατέρας τους δουλεύει μετανάστης στη Γερμανία. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η απάντηση που τους δίνει η μητέρα τους όταν εκείνα τον αναζητούν. Μια μέρα, επιβιβάζονται σ' ένα τρένο που νομίζουν ότι θα τους μεταφέρει στη Γερμανία. Το ταξίδι τους δε φαίνεται να πραγματοποιείται. Ο προορισμός απομακρύνεται όσο τα δυο παιδιά εμπλέκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση με την πραγματικότητα, που τους «καθυστερεί» σε διάφορους ενδιάμεσους σταθμούς κατά μήκος της χώρας. Μετά από μια σκληρή περιπλάνηση στη ζωή και την ενηλικίωση, θα φτάσουν σ' εκείνο το σύνορο, πέρα απ' το οποίο πιστεύουν ότι θα βρουν τελικά έναν πατέρα, που αντιπροσωπεύει γι' αυτά μια ελπίδα. Αν, μετά την έρημη και παρακμασμένη χώρα που διέτρεξαν, υπάρχει η «Γερμανία» πέρα απ' αυτό το σύνορο, τότε υπάρχει ελπίδα τα παιδιά να βρουν μόνα τους το δρόμο για να βγουν απ' τον δικό μας χαοτικό κόσμο. Το Τοπίο στην ομίχλη είναι κλεισμένο στον εαυτό του, και δεν είναι ανάγκη να γνωρίζουμε τις προγενέστερες ταινίες του Αγγελόπουλου για να την καταλάβουμε (αν και βοηθάει). [Τοπίο στην ομίχλη· Οδώρος Αγγελόπουλος]

10' / 12'

He who aspires to love rightly, ought from his earliest youth to seek an intercourse with beautiful forms, and first to make a single form the object of his love, and therein to generate intellectual excellences. He ought, then, to consider that beauty in whatever form it resides is the brother of that beauty which subsists in another form; and if he ought to pursue that which is beautiful in form, it would be absurd to imagine that beauty is not one and the same thing in all forms, and would therefore remit much of his ardent preference towards one, through his perception of the multitude of claims upon his love. In addition, he would consider the beauty which is in souls more excellent than that which is in form. So that one endowed with an admirable soul, even though the flower of the form were withered, would suffice him as the object of his love and care, and the companion with whom he might seek and produce such conclusions as tend to the improvement of youth; so that it might be led to observe the beauty and the conformity which there is in the observation of its duties and the laws, and to esteem little the mere beauty of the outward form. He would then conduct his pupil to science, so that he might look upon the loveliness of wisdom; and that contemplat-

Все говорят: нет правды на земле. Но правды нет—и выше. Для меня так это ясно, как простая гамма. Родился я с любовью к искусству; ребенком будучи, когда высоко звучал орган в старинной церкви нашей, я слушал и заслушивался—слезы невольные и скадкие текли. Отверг я рано праздные забавы; наукн, чуждые музыке, были постылы мне; упрямо и надменно от них отрекся я и предался одной музыке. Труден первый шаг и скучен первый путь. Преодолея я ранние невзгоды. Ремесло поставил я подножием искусству; я сделался ремесленник: перстам придал послушную, сухую беглость и верность уху. Звуки умертвив, музыку я разъял, как труп. Поверил я алгеброй гармонию. Тогда уже дерзнул, в науке искушенный, предаться неге творческой мечты. Я стал творить; но в тишине, но в тайне, не смея

Η Βούλα κι ο Αλέξανδρος είναι δυο παιδιά, αδέρφια, που ο πατέρας τους δουλεύει μετανάστης στη Γερμανία. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η απάντηση που τους δίνει η μητέρα τους όταν εκείνα τον αναζητούν. Μια μέρα, επιβιβάζονται σ' ένα τρένο που νομίζουν ότι θα τους μεταφέρει στη Γερμανία. Το ταξίδι τους δε φαίνεται να πραγματοποιείται. Ο προορισμός απομακρύνεται όσο τα δυο παιδιά εμπλέκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση με την πραγματικότητα, που τους «καθυστερεί» σε διάφορους ενδιάμεσους σταθμούς κατά μήκος της χώρας. Μετά από μια σκληρή περιπλάνηση στη ζωή και την ενηλικίωση, θα φτάσουν σ' εκείνο το σύνορο, πέρα απ' το οποίο πιστεύουν ότι θα βρουν τελικά έναν πατέρα, που αντιπροσωπεύει γι' αυτά μια ελπίδα. Αν, μετά την έρημη και παρακμασμένη χώρα που διέτρεξαν, υπάρχει η «Γερμανία» πέρα απ' αυτό το σύνορο, τότε υπάρχει ελπίδα τα παιδιά

12' / 14'

He who aspires to love rightly, ought from his earliest youth to seek an intercourse with beautiful forms, and first to make a single form the object of his love, and therein to generate intellectual excellences. He ought, then, to consider that beauty in whatever form it resides is the brother of that beauty which subsists in another form; and if he ought to pursue that which is beautiful in form, it would be absurd to imagine that beauty is not one and the same thing in all forms, and would therefore remit much of his ardent preference towards one, through his perception of the multitude of claims upon his love. In addition, he would consider the beauty which is in souls more excellent than that which is in form. So that one endowed with an admirable soul, even though the flower of the form were withered, would suffice him as the object of his love and care, and the companion with whom he might seek and produce such conclusions as tend to the improvement of youth; so that it might be led to observe the beauty and the conformity

Все говорят: нет правды на земле. Но правды нет—и выше. Для меня так это ясно, как простая гамма. Родился я с любовью к искусству; ребенком будучи, когда высоко звучал орган в старинной церкви нашей, я слушал и заслушивался—слезы невольные и скадкие текли. Отверг я рано праздные забавы; наукн, чуждые музыке, были постылы мне; упрямо и надменно от них отрекся я и предался одной музыке. Труден первый шаг и скучен первый путь. Преодолея я ранние невзгоды. Ремесло поставил я подножием искусству; я сделался ремесленник: перстам придал послушную, сухую беглость и верность уху. Звуки умертвив, музыку я разъял, как труп. Поверил я алгеб-

Η Βούλα κι ο Αλέξανδρος είναι δυο παιδιά, αδέρφια, που ο πατέρας τους δουλεύει μετανάστης στη Γερμανία. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η απάντηση που τους δίνει η μητέρα τους όταν εκείνα τον αναζητούν. Μια μέρα, επιβιβάζονται σ' ένα τρένο που νομίζουν ότι θα τους μεταφέρει στη Γερμανία. Το ταξίδι τους δε φαίνεται να πραγματοποιείται. Ο προορισμός απομακρύνεται όσο τα δυο παιδιά εμπλέκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση με την πραγματικότητα, που τους «καθυστερεί» σε διάφορους ενδιάμεσους σταθμούς κατά μήκος της χώρας. Μετά από μια σκληρή περιπλάνηση στη ζωή και την ενηλικίωση, θα φτάσουν σ' εκείνο το σύνορο, πέρα απ' το οποίο πιστεύουν ότι θα βρουν τελικά έναν πατέρα, που